

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **CZ IZOLACE s.r.o.**, se sídlem Blanická 834/140, Ostrava, zastoupena Mgr. Ing. Martinem Janotou, advokátem se sídlem 28. října 1727/108, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2018, č. j. 49867/18/5100-41456-711893, a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 23483/19/5100-41456-711893 a č. j. 23504/19/5100-41456-711893, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2020, č. j. 22 Af 8/2019 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) platebními výměry ze dne 12. 1. 2018, č. j. 63740/18/3202-50522-809964, ze dne 25. 4. 2018, č. j. 2048043/18/3202-50523-802335, č. j. 2048044/18/3202-50523-802335 a č. j. 2048302/18/ 3202-50523-802335, ze dne 30. 8. 2018, č. j. 3152025/18/3202-50523-810103 a č. j. 3152026/18/3202-50523-810103, a ze dne 10. 10. 2018, č. j. 3424153/18/3202-50523-810103 a č. j. 3424154/18/3202-50523-810103, podle § 101h odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), uložil žalobkyni pokuty za opožděná podání kontrolního

hlášení ve výši 1.000 Kč za každé ze zdaňovacích období srpen, říjen a listopad roku 2017 a únor, duben, květen, červenec a srpen roku 2018. Proti těmto rozhodnutím správce daně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovanými rozhodnutími podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného žalobkyně následně napadla žalobami u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který řízení o těchto žalobách spojil ke společnému řízení a následně žaloby zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že zákonná úprava, jež stanoví povinnost plátce daně z přidané hodnoty podat každý měsíc ve stanovené lhůtě kontrolní hlášení, je jednoznačná a zároveň bezvýhradná. Splnění této povinnosti současně nezávisí na skutečnosti, zda takové kontrolní hlášení daňového subjektu obsahuje nějaké kontrolovatelné skutečnosti, či nikoli, ač se to může žalobkyni zdát jako nesmyslné.

[3] Krajský soud dále uvedl, že správce daně nemá v případě aplikace § 101h odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty žádný prostor pro správní uvážení. Jestliže tak žalobkyně nesplnila její zákonem stanovenou povinnost podat včas kontrolní hlášení, na její jednání ze zákona dopadá sankce, kterou správce daně následně vyměří platebním výměrem. Zákon o dani z přidané hodnoty správci daně nedává žádnou možnost posoudit, z jakých důvodů došlo k prodlení s podáním kontrolního hlášení. Vydal-li tak žalovaný platební výměr na pokutu za opožděné podání kontrolního hlášení, jeho rozhodnutí je pouze deklaratorním vyjádřením zákonem stanovené sankce za porušení povinností plátce daně z přidané hodnoty.

[4] Podle krajského soudu postup správce daně, jenž v období od ledna 2016 do července 2017 za obdobné provinění žalobkyni „nepokutoval“, v ní mohl vyvolat přesvědčení o správnosti jejího postupu. K tomu však krajský soud dodal, že za porušení povinnosti podat včas kontrolní hlášení vzniká sankce přímo ze zákona, přičemž skutečnost, že správce daně žalobkyni za porušení této povinnosti v předmětném období nevyměřil pokutu, na tom nemůže nic změnit. Správce daně v tomto případě neposuzuje zákonnost postupu plátce daně, nýbrž pouze deklaruje vznik sankce stanovené přímo zákonem o dani z přidané hodnoty. V postupu správce daně současně podle krajského soudu, jakkoliv je nekonzistentní, nelze spatřovat libovůli či nepředvídatelnost, jelikož v podstatě prospíval žalobkyni. Jako takový současně není způsobilý založit legitimní očekávání žalobkyně, že za porušení obdobné povinnosti nebude ani v budoucnu pokutována, přičemž v této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017 - 39, a ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 As 321/2018 - 31.

[5] Krajský soud následně odmítl odkazy žalobkyně na nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 545/99, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 112/2007 - 92, neboť tato judikatura souvisí s otázkou přihlášení pohledávky do konkursního řízení, a proto je pro nyní posuzovaný případ nepoužitelná. Závěrem krajský soud k námitce časové náročnosti provádění každoměsíčního kontrolního hlášení uvedl, že je pouze věcí žalobkyně, jak si personálně či časově zorganizuje plnění svých povinností.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a další návrhy stěžovatelky

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, formálně z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je fakticky namítán taktéž kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť stěžovatelka tvrdí, že krajský soud se nevypořádal s její námitkou ohledně diskriminace právnických osob. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem, a nejde tak o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50).

[7] Stěžovatelka měla za to, jak již bylo zmíněno v předchozím bodě, že se krajský soud v napadeném rozsudku nijak nevypořádal s její námitkou diskriminace v otázce rozdílnosti lhůt k podání kontrolního hlášení pro fyzické a pro právnické osoby. Stěžovatelka uvedla, že splňuje podmínky stanovené v § 99a odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a je tzv. čtvrtletním plátcem. Ustanovení § 101e zákona o dani z přidané hodnoty dle jejího názoru nelogicky, nesystémově a také protiústavně stanoví lhůty pro podání kontrolního hlášení odlišně pro právnické a fyzické osoby. Právnická osoba musí na rozdíl od fyzické osoby během zdaňovacího období podat tři kontrolní hlášení, zatímco fyzická osoba pouze jediné. To odporuje principu rovnosti vyplývajícímu z judikatury Ústavního soudu a z čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pro rozlišování mezi fyzickými a právnickými osobami ve vztahu k určení lhůt pro podávání kontrolního hlášení není jakýkoliv důvod a tato nerovnost je projevem libovůle zákonodárce. Je-li účelem kontrolního hlášení zlepšení výběru daní, omezení daňových podvodů u daně z přidané hodnoty a tím i posílení postavení poctivých daňových subjektů, je ze samotné povahy § 101e odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty zřejmé, že tento účel nenaplňuje jak kontrolní hlášení podávané měsíčně, tak kontrolní hlášení podávané čtvrtletně. Nerovnost v otázce lhůt pro podání kontrolního hlášení ve spojení s § 101h odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty zakládá nerovnost také ve vztahu k sankci za pozdní podání kontrolního hlášení. Pokud by stěžovatelka byla fyzickou osobou, žádného porušení zákona by se byla nedopustila a pokuty by jí nebyly uloženy. Ke krajským soudem odkazovanému nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2016, Pl. ÚS 32/15, doplnila, že Ústavní soud neposuzoval otázku porušení principu rovnosti ve vztahu k rozdílným lhůtám pro podání kontrolního hlášení. Dodala, že s ohledem na postup správce daně v období od ledna 2016 do července 2017, kdy za totožné jednání nebyla nijak sankcionována, dovodila, že její postup byl správcem daně aprobován.

[8] Krajskému soudu dále vytkla, že chybně posoudil otázku „vyloučení vzniku pokuty“ za nepodání kontrolního hlášení dle § 101j zákona o dani z přidané hodnoty. Účelem citované právní úpravy je odstranit tvrdost zákona, tj. aby každé pochybení plátce nebylo bez dalšího sankcionováno. S ohledem na skutečné naplnění toho účelu je potřeba, aby plátce vůbec byl o tomto prvém pochybení správcem daně informován. Pokud správce daně zjistil, že postup stěžovatelky není správný, měl ji v souladu s principem dobré správy o tomto pochybení informovat a zároveň jí sdělit, že v souladu s § 101j zákona o dani z přidané hodnoty „pro tentokrát“ nebude sankcionována, nicméně při dalším pochybení již na toto dobrodiní nemůže spoléhat. Jen tento postup totiž dle přesvědčení stěžovatelky

naplní účel citovaného ustanovení. Namísto toho se stěžovatelka dozvěděla, ve kterých obdobích měla podat řádné kontrolní hlášení, až ze samotného rozhodnutí, kterým jí byla uložena pokuta. Správce daně si také nemohl nevšimnout na první pohled patrné systematičnosti jednání stěžovatelky, když její „pochybení" evidoval vždy v případě kontrolních hlášení podávaných v průběhu čtvrtletního zdaňovacího období, zatímco kontrolní hlášení podávaná společně s řádným přiznáním k dani z přidané hodnoty evidoval jako řádně podaná. Stěžovatelka si však s ohledem na „mlčení" správce daně nebyla vědoma toho, že institut vyloučení pokuty dle § 101j zákona o dani z přidané hodnoty již vyčerpala.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření k údajnému nevypořádání námitky stěžovatelky ohledně diskriminace právnických osob uvedl, že krajský soud zcela jednoznačně aproboval předmětnou právní úpravu a odůvodnil její konformitu. Měl dále za to, že stěžovatelčin výklad § 101j zákona o dani z přidané hodnoty nemá oporu v právní úpravě ani v odborné literatuře či správní praxi, naopak povinnost včasného podávání kontrolních hlášení je zcela jasně stanovena zákonem. Správce daně není nikterak povinen plátce daně upozorňovat na jeho první pochybení při pozdním podání kontrolního hlášení. Stěžovatelka měla o svých zákonných povinnostech vědět a nemohla tak být v souvislosti s nedodržováním včasného plnění svých povinností v dobré víře.

[10] Stěžovatelka následně Nejvyššímu správnímu soudu doručila přípis, v němž se Ústav pro jazyk český Akademie věd České republiky, v. v. i. (dále jen „Ústav pro jazyk český"), vyjadřuje k dotazu stěžovatelky ohledně srozumitelnosti následující formulace uvedené v žalobě: „*K prokázání nezákonnosti počínání poukazujeme na způsoby podání u fyzické osoby, která není pokutována za to učiní-li podání byť i s kontrolním smyslem totožně jako nyní pokutovaná právnická osoba učinila tzn. kvartálně při podání přiznání DPH. Jde o diskriminaci. Dle ústavního soudu mají mít právnické osoby určitá práva totožná jako fyzické.*" Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud uvedené vyjádření Ústavu pro jazyk český provedl jako důkaz srozumitelnosti citované žalobní argumentace.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že se problematikou týkající se ukládání pokut za opožděné podání kontrolních hlášení zabýval již v rozsudku ze dne 14. 5. 2020, č. j. 9 Afs 67/2020 - 77, v rozsudku ze dne 15. 12. 2020, č. j. 4 Afs 208/2020 - 45, a rozsudku ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Afs 446/2019 - 58. Stěžovatelkou v těchto věcech byla obchodní společnost EFE cz, s.r.o. (v současné době v likvidaci), která je personálně propojena se stěžovatelkou vystupující v nyní projednávané věci. Nutno podotknout, že rozsudek č. j. 9 Afs 67/2020 - 77 byl napaden ústavní stížností, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 25. 8. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1770/20, odmítl. V těchto skutkově i právně obdobných

věcech neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnosti důvodnými, a proto je zamítl. Ani nyní Nejvyšší správní soud neshledal důvod, aby se od závěrů přijatých v uvedených rozsudcích odchýlil. Dále uvedená argumentace je tak toliko zopakováním závěrů, které již v nich byly vysloveny.

[14] V nyní posuzované věci stěžovatelka v zásadě nijak nerozporuje, že předmětné kontrolní hlášení podle § 101c zákona o dani z přidané hodnoty podala opožděně. Tím naplnila podmínky pro uložení pokuty podle § 101h odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty: *„Pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši a) 1 000 Kč, pokud jej dodatečně podá, aniž by k tomu byl vyzván (...).“*

[15] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem a žalovaným, že citované ustanovení neposkytuje prostor pro správní uvážení či zvažování závažnosti pochybení, například pro zvažování toho, zda „bylo co kontrolovat“, jak stěžovatelka opakovaně uváděla. Znění zákona je jednoznačné a povinnost plátce daně z přidané hodnoty podat kontrolní hlášení každý měsíc v zákonem stanovené lhůtě je stanovena bezvýhradně. Plnění této povinnosti plátcem daně z přidané hodnoty není závislé na tom, zda hlášení obsahuje kontrolovatelné skutečnosti či nikoliv, jak potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 Afs 206/2018 - 27: *„Ustanovení § 101h odst. 1 zákona o DPH nekonstruuje udělení pokuty jakožto sankci za neodstranění pochybností správce daně, ale za nesplnění povinnosti podat kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě. Toto ustanovení koresponduje s obecným účelem právní úpravy týkající se kontrolního hlášení, tedy zájmem na včasnosti zjištění správcem daně požadovaných údajů (srov. bod 59 a 60 nálezu Pl. ÚS 32/15).“*

[16] Důkazem údajného prostoru pro správní uvážení nemůže být to, že správce daně stěžovatelce pokutu za pozdní odevzdání kontrolního hlášení nejprve nevyměřoval (za období leden 2016 až červenec 2017), a to až do 12. 1. 2018, kdy jí zpětně vyměřil pokutu za srpen 2017. Tato jeho dřívější pasivita není nyní předmětem soudního přezkumu, a lze tak pouze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017 - 39, nebo ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 As 321/2018 - 31), podle níž správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k tomu vybaven potřebnými pravomocemi, takové jednání ještě bez dalšího neaprobuje jako správné a souladné se zákonem. Pouhá nečinnost veřejné správy v oblasti postihování deliktního jednání bez dalšího nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované jednání není deliktním jednáním, resp. že nebude postihováno ani nadále. V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie je současně podstatné, že stěžovatelce se osobně nedostalo žádného konkrétního ujištění ze strany žalovaného, resp. správce daně, že jedná v souladu s právem, což je předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. 3. 2010, *Sviluppo Italia Basilicata proti Komisi*, C-414/08, Sb. rozh., s. I-2559).

[17] Stěžovatelka namítala, že se krajský soud opomněl zabývat žalobní námitkou diskriminace mezi fyzickými a právnickými osobami při podávání kontrolních hlášení. V nyní posuzovaném případě je tato odlišnost v určení periodicity podávání kontrolních hlášení stanovena v § 101e zákona o dani z přidané hodnoty. Podle odst. 1 daného ustanovení plátce, který je právnickou osobou, podává kontrolní hlášení za kalendářní měsíc, a to do 25 dnů po skončení kalendářního měsíce. Podle odst. 2 daného ustanovení

pak platí, že plátce, který je fyzickou osobou, podává kontrolní hlášení ve lhůtě pro podání daňového přiznání.

[18] Stěžovatelka má pravdu v tom, že otázkou, zda toto odlišné zacházení s právnickými a fyzickými osobami, které jsou tzv. čtvrtletními plátci daně z přidané hodnoty, nezakládá mezi nimi nepřípustnou diskriminaci, se krajský soud nezabýval. To je však způsobeno tím, že takovou námitku v žalobě platně nevznesla. Stěžovatelka odkazuje na druhý odstavec druhé strany své žaloby ze dne 9. 12. 2018, který zněl: „*K prokázání nezákonnosti počínání poukazujeme na způsoby podání u fyzické osoby, která není pokutována za to učiní-li podání byť i s kontrolním smyslem totožně jako nyní pokutovaná právnická osoba učinila tzn. kvartálně při podání přiznání DPH. Jde o diskriminaci. Dle ústavního soudu mají mít právnické osoby určitá práva totožná jako fyzické.*“ Tato námitka byla obdobně uplatněna i ve spojené žalobě ze dne 8. 6. 2019 ve čtvrtém odstavci druhé strany, přičemž zněla: „*K uvážení nezákonnosti poukazujeme na způsoby u fyzické osoby, která není pokutována za učinění podání byť i s kontrolním smyslem stejně jako nyní pokutovaná právnická osoba učinila kvartálně při přiznání DPH. Právnická osoba je diskriminována. Dle ústavního soudu mají mít právnické osoby určitá práva totožná jako fyzické.*“ Nejvyšší správní soud však musí konstatovat, že takto formulovaná námitka (až na drobné formulační odlišnosti jsou obě jazykové verze téměř totožné) je nesrozumitelná, respektive smysl dává až pohledem svého rozpracování v kasační stížnosti. Tu ovšem krajský soud pochopitelně neměl k dispozici a z právě citovaných celkově šesti vět skutečně nelze přečtením shledat, že stěžovatelka spatřovala diskriminaci v tom, že fyzické osoby, které jsou čtvrtletními plátci daně z přidané hodnoty, podávají kontrolní hlášení čtvrtletně, zatímco právnické osoby, které jsou čtvrtletními plátci, mají povinnost podávat kontrolní hlášení každý měsíc a v případě jejího porušení jsou postiženy pokutou, jak se stalo i stěžovatelce.

[19] Celé žaloby byly napsány na samé hraně srozumitelnosti a krajskému soudu je třeba přiznat, že tam, kde to bylo možné, žalobní námitky přeformuloval do srozumitelné podoby a věcně je posoudil. Právě citovaná námitka však již byla za hranou srozumitelnosti, a krajskému soudu tedy nelze vyčítat, že se otázkou diskriminace nezabýval. Za této situace se stěžovatelčinou argumentací ohledně tvrzené diskriminace mezi fyzickými osobami a právnickými osobami, které jsou čtvrtletními plátci daně z přidané hodnoty, jak byla propracována v kasační stížnosti, nemůže na základě § 104 odst. 4 s. ř. s. zabývat ani Nejvyšší správní soud. Na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelkou předložené stanovisko Ústavu pro jazyk český. Obsah žaloby není skutkovou okolností, ohledně níž by bylo třeba vést dokazování, a proto Nejvyšší správní soud uvedenou listinu jako důkaz neprovedl. Je na žalobci, aby žalobní body formuloval srozumitelně tak, aby z nich bylo zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[20] Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje rovněž na výše zmíněné usnesení Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 1770/20, v němž Ústavní soud ke shora uvedené obdobné formulaci žalobní námitky konstatoval: „*(...) Nejvyšší správní soud se řádně vypořádal se všemi (v průběhu řízení) vznesenými námitkami stěžovatelky, když tento též ústavně konformně odůvodnil (srov. body 13 až 15 napadeného rozsudku Nejvyššího správního soudu), že stěžovatelka námitku týkající se odlišného zacházení s právnickými a fyzickými osobami v žalobě platně nevznesla. Za této situace se stěžovatelčinou argumentací ohledně tvrzené*

diskriminace nemohl zabývat ani Nejvyšší správní soud. Předmětná námitka však není přípustná ani v řízení před Ústavním soudem, jelikož ji stěžovatelka řádně neuplatnila ve své žalobě u krajského soudu, přestože jí v tom nebránily žádné zvláštní okolnosti. Za zvláštní okolnost pak nelze považovat to, že nebyla právně zastoupena, jelikož tuto možnost nepochybně měla.“

[21] Další námitku ohledně chybného posouzení vyloučení vzniku pokuty za nepodání kontrolního hlášení dle § 101j zákona o dani z přidané hodnoty stěžovatelka v řízení před krajským soudem neuplatnila vůbec; stručně se citovaným ustanovením zabýval pouze žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobám. Jde tedy o námitku opřenou o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla. Jelikož takováto námitka nemá svůj předobraz v žalobě, a tudíž se k ní nemohl krajský soud vyjádřit, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[22] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud správně posoudil výše uvedenou právní otázku a současně řádně vypořádal všechny žalobní námitky stěžovatelky, a proto napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ani nezákonný. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto soud nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu